

Kaldu mesinduse ja meie looduse poole..

Osalesin äsja 19.07. Maaelu ministri ja Eestimaa mesinike kokkusaamisel - ümarlauas. Kus oli teemaks mesilasperede mürgitamine meie riigis..Osales üle 50 inimese.

3. augustiks tahetakse valmis saada uus Taimekaitse seadus. Kuhu oodatakse hetkel veel täiendusi parandusi..

Miks ei vaadata teiste riikide poole?

Ma ei ole 20 aasta jooksul veel mõistnud - miks leiutatakse meil selles osas jälle, järjekordselt jalgratast, ega vaadata teiste riikide poole? Kogu Eestimaa mesindus on olnud väga-väga pikalt vaeslapse osas võrreldes naaberriikidega nii lähemalt, kui kaugemalt ..Sellist olukorda agrokeemia kasutamisel ei esine üheski teises Euroopa riigis.

E Liiduga liitudes selgus, et meie riigil polegi mesindusprogrammi, mis siis ühe nädala jooksul - ühe inimese poolt kiiruga koostati! Ometi oli sobiv hetk, kui Eesti mesindus oleks saanud olla pildil - oleks saanud sisse kirjutada samad tingimused mis on naaberriikide mesinikel.

Oleme ainuke riik kogu Euroopa liidus, kus toimub päevasel ajal agrokeemia kasutamine nii heinamaade / kesapõldude niitmiseks, kui raudtee- ja maantee äärtest looduse tõrjumiseks. Riik paneb seadusesse kirja, et õistaimi ei tohi agrokeemiaga tõrjuda, kuid ometi riigi enda institutsioonid teevad ise ja lubavad oma klientidel seda teha igapäevaselt. On unustatud ära, et kõige paremad meetaimed ongi UMBROHUD - nii raudtee ääres, kui kartulivagude vahel! Heinamaade niitjatele glüfosaadiga -*Roundup* kasutajatele (kõige odavam võimalus), makstakse seni juba aastaid toetused välja. Elame n. ö. ainult täna - järgmistel lähiaastatel tulgu või veeuputus. Looduse vundament - putukate maailm ei paista silma, ei huvita.

Kuna sedavõrd palju tuli/tuleb mesinike appikarjeid - nende mesilate mürgitamise kohta. Siis tegin mõned aastad tagasi Maaelu ministri järelepärimise, et missugustes teistes Euroopa riikides on lubatud päevane mürgitamine. Kuu aja pärast sain 4 lehekülge laialivalguvat juttu. Küsisin uuesti konkreetse lühiküsimuse ning soovisin lühikest vastust. Siis selgitati kolme riigi näitel taimekaitse töid - mida teostati peale päikeseloojangut ning Inglismaal pidi olema nagu meil, et informeeritakse kohapealseid mesindusorganisatsioone - mida meil ju ometi ei tehta! Olen selle valusa mesilate mürgitamise teema sees olnud mesinduse nõustajana aastast 1996 ja ka minu oma mesila mürgitati 16 aastat tagasi, just peale seda kui läbisin ise taimekaitse koolituse, et viia end kurssi agrokeemiaga...Ja looduse hoidmise võimalikkusega tänapäev. Mesilased surnud - mürgitaja poeg lükkab talvel teed lahti - mürgitaja naine on sõbranna - kuhu, või kellele sa kaebad - ega mesilasi see ellu ärata! Jäi üle ainult südantlõhestavalt looja poole nutta, kui see midagi aitaks.. Kümned mesinukud on käega löönud ja peale mesilate mürgitamist pole enam uuesti alustanud. Mõnedel on õnnestunud metsadesse pageda - kus jälle karud platsis/mesikäpad ootamas.

Miks on Eestimaale tekkinud nii mitmeid mesinike organisatsioone?

Eesti Mesinike Liit (EML) - käib/reisib aastakümneid väga paljude riikide mesilates ... Eesti mesinikud on väga kursis kuidas mesindatakse mujal maailmas ja ka kuidas kasutatakse agrokeemiat mujal. Kuid juba ~20 aasta jooksul ei ole suutnud EML neid teadmisi Põllumajanduse/Maaelu ministri seadusekirjutajatele selgitada. N Liidu ajal ütles Maaülikooli mesinduse õppetooli professor kurjalt, et meie riigis nähakse ainult lemmasaba, kui lõpetati ära Maaülikooli õppemesila ja ehitati maailma kõrgtasemel õppelaut... Olen vaadanud, et mesindus on ka vist rahvuses kinni - paljudes ida- ja lõunapoolsetes riikides tunnustatakse mesindust 10 kuni 100 x rohkem. Meil teevad mesinduses ilma eraisikutest (hullud) fanaatikud!

Ka 19.07 kokkusaamisel - pilkas uus minister mesinikke, et uue taimekaitse seaduse arutelule ootab ta ainult üht esindajat, et kas mesindusorganisatsioonid suudavad kokku leppida - kes neid esindab!? Põhjus miks on tekkinud mitmeid uusi - väga asjalikke mesinike MTÜ-sid on raske olukord meie riigi mesinduses, mida seni ei ole suutnud EML lahendada - ei ole suutnud kaitsta mesinikke, ega mesilaid, ega teisi kasulikke putukaid! Pilkamise asemel on Maaelu ministeeriumil vaja nägu Eestimaa mesinduse poole pöörata!

Teavitamisest!

Põllumajandusamet on välja andnud voldiku „Mesinikud ja taimekaitse- kes, mida ja kuidas tegema peab?“ Selles rõhutakse teavitamise ja suhtlemise peale - viimasele ebaõnnestunud taimekaitse seadusele toetudes - mis on nüüd kümnekond aastat Eestimaal surma aidanud külvata. Mesinikud ja agrokeemia kasutajad peaksid omavahel kogu aeg suhtlema - teavitama üksteist oma tegevusest! Kuid mõlemal poolel on ju lühikesel eestimaa suvel kiirus peal ja ilmastik väga muutlik. JA KES TEAVITAKS KIMALASI, KIIVITAJAID, ÕISTAIMI, konni/sisalikke ja paljusid teisi kasulikke putukaid? Agrokeemiat peab kasutama nii, et ühte taime kaitstes (taimekaitse) võimalikult vähe kajastuks ülejäänud elu. See on juba põllumehe oma isiklik muld ja mure, kui tema pühast/elavast maast peale keemiaga töötlemist huumuse valmistajad kustuvad ja surnud substraat järele jääb.

Ühe 20 perelise mesilagrupi kadumisel - kollapsi juhtumil sügisesel ajal - soovisime, et Põllumajandusameti vahenditest saaks võtta õietolmu analüüsi - mürgine õietolm, mis on peamine mürgistumise/sügise kollapsi põhjus, kui lennuilmad lõpevad. Suvel ei märka seda, kui palju lennumesilasi mürgistuse tõttu koju tagasi ei jõua..

((Kui mesilinnuke saab mürgist toitu kaotab ta esmalt orienteerumis võime - vahel leiab oma mesilagrupi üles, kuid taru enam ei leia - enamasti ei leia mesilagruppigi, et koju tagasi tulla. Mesilasperede kollapsi korral on emad üksi - või koos mõnede noorte mesilastega pesa lael jahtunud, kuna teda toidetakse ematoite piimaga ning ema õues ei käi. Ülejäänud mitu kg mesilasi lahkub tasapisi tarust, kuna tunneb end väga halvasti.))

Põllumajandusamet keeldus õietolmu analüüsist , kuna pole lademetes maas surnud laipu, siis mõistsin, kui vale institutsiooni kätte on antud mesilasperede tervise ja elu abistamine. Õige institutsioon oleks hoopis Vet-amet! Kus võib olla tuntaks siiski rohkem huvi/selgitatakse põhjus, mesilasperede massilise kadumise/hukkumise korral. Põllumajandusamet on ju ikkagi endine TTI - taimetoodangu inspeksioon, kes varemalt ise iga nädal tuletas meelde - missugust agrokeemiat vaja pritsida ka profülaktikaks.

Antud Põllumajandusameti voldikus pole ka õietolmu ja vaha uurimise võimalust analüüsimiseks ette nähtud . Samuti pole nende Saku laborist väljastatud mesinduse analüüsid kohtule tõestuseks sobivad, kuna labor on mesindussaaduste uurimiseks tunnustamata...Labor on küll pika sammu edasi arenenud - võrreldes mõne aasta taguse 70 pere hukkumisjuhtumi uurimisega. Siis veel Põllumajandusamet ei toetanud analüüsi.

Praegu ka, kui analüüsist „mesilaste pearinglust“ ei tuvastata - maksab mesinik ise analüüsi kinni - lisaks mesila hävimise kahjudele...Teavitamise voldiku tagakülje ametnike hulgas, kelle poole mesinikud peavad hüüdma, mesinduse spetsialiste ei paistnud - mõned väikemesilate omanikud on: Arvi Raie, Riina Kaugver - mõlemad vet-ametist.

Mesilasperede toetusest!

Hiljuti kostis kusagilt kadestajatelt - et mesinduses on suured toetused. Mesilasperedele on toetust lubatud minister Andres Variku ajast - see vist juba üle kümne ministri tagasi ning 20 aastat ka möödab. Seni ei ole võimalusi leitud. Mujal maailmas on taru toetus väga- väga vana mesinike tunnustamise viis - nende LOODUSELE VÄGA VAJALIKU tegevuse eest.

Mesilaspere toetust on makstud sellest ajast kui mingitest hektari või loomatoetustest polnud keegi kuulnudki. Kuid mitte meil Eestimaal. Ainuke minister oli Tammsaar Raplamaalt, kes korraks mesindust märkas ning 2002/2003 suurte talvekadude eest (põhjuseks oli, et sügis 2002 jäi vahele) kompensatsiooni võimaluse leidis! Mahemesinduse toetus jääb mesinikel enamasti saamata - kuna nad peavad mesilasperedele heina tegema ja oma korjetaimed maha niitma - mida mesinikud mesindushooajal teha ei suuda: 10 pere kohta on vaja hektar heinaks teha! Lätlastel, selleks, et olla mahemesinik ja mahetoetust saada - lisaks tarutoetusele on vaja omada, või rentida 1 ha maad ja omada mööda metsi, kasvõi 450 mesilasperet! Meil Eestimaal peaks mesinik jõudma suvisel mesindushooajal harida siis ka 45 hektarit...

Kui korraks veel agromürkide juurde tagasi pöigata, siis olen kindel, et iga vanem mesinik Eestimaal, on taimekaitse vahendite probleemiga kokku puutunud ja pea kõik mesilad on ebaõige agrokeemia kasutamise tõttu kannatada saanud.

Mesinik, mesinduse nõustaja - Eha Metsallik 20.07.2017